

Arrest

nr. 28 771 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2009 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Afghaanse nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 maart 2008. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 31 december 1993.

Op 14 maart 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op dezelfde datum verklaart de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie dat de niet-begeleide minderjarige, zijnde verzoeker, onder zijn hoede komt.

Op 27 maart 2008 wordt de leeftijd van verzoeker naar aanleiding van een tandheelkundig onderzoek geschat op meer dan 21 jaar.

Op 10 april 2008 vervalt de plaatsing onder hoede van verzoeker door de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie van rechtswege.

Op 4 september 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 17 september 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert bij arrest nr. 18 987 van 21 november 2008 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 10 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 januari 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 maart neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 14.03.2008 voor het eerst asiel aanvraag in België; overwegende dat hem op 05.09.2008 de vluchtelingenstatus, als eveneens het statuut van subsidiaire bescherming werd geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen; overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 21.11.2008 de negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bevestigde; overwegende dat betrokkene op 06.01.2009 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; overwegende dat de betrokkene verklaart nooit drugs te hebben gekocht of verkocht; overwegende dat de betrokkene verklaart opgepakt te zijn door de politie van Jalalabad in de vierde maand van 1384 (Afghaanse kalender); overwegende dat dient opgemerkt te worden dat betrokkene deze verklaringen reeds had kunnen afleggen in het kader van zijn eerste asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene verklaart vermoord te worden door zijn opdrachtgevers maar hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; overwegende dat de betrokkene verklaart schrik te hebben om terug te keren omwille van de communistische activiteiten van zijn vader; overwegende dat betrokkene dit reeds vermeldde in het kader van zijn eerste asielaanvraag en desondanks negatief werd afgesloten door het arrest van de RVV dd. 21.11.2008; overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de gedingvoerende partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“ M i d d e l e n

Schending van de artikelen 51/8 en 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; de artikelen 71/5, 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van niet in overweging dient genomen te worden omdat ze volgens het verwerende partij geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Het Hof van Justitie verklaarde (Grote kamer) in januari 2009 duidelijk voor recht:

Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Deze beslissing van het Hof kwam er nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn eerste verzoek tot bescherming afwees.

Het feit dat een verhaal niet geloofwaardig is betekent niet dat daarom de subsidiaire bescherming dient geweigerd.

Verwerende partij motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing.

Terwijl opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken.

Dat de situatie in Afghanistan zeer grillig is en veranderd van dat tot dag maar dat de gevaren voorlopig nog altijd blijven en zeer groot zijn.

Het document van UNHCR somt zes criteria op. Als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werd gerapporteerd, zou er subsidiaire bescherming moeten worden verleend aan personen die van daar afkomstig zijn.

Het gaat om de volgende criteria:

- 1. hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds;*
- 2. systematische intimidatie door opstandelingen;*
- 3. gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid;*
- 4. aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen;*
- 5. gevechten tussen rivaliserende fracties*
- 6. het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid*

UNHCR stelt eveneens dat er geen binnenlands vluchtalternatief is.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Terwijl dit een beoordelingsbevoegdheid is die het CGVS dient te hanteren.

Zodat artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden is.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende en correcte wijze is gebeurd."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij vooreerst dat verzoeker in de toelichting van het enige middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de door hem opgeworpen schendingen. Bijgevolg kan verwerende partij zich niet met kennis van zaken verdedigen en dient het middel, voor zover de opgeworpen schendingen niet naar behoren werden toegelicht, als onontvankelijk te worden beschouwd. Verwerende partij laat gelden dat zij enkel repliceert op die aangevoerde schendingen van rechtsregels die worden toegelicht. Verwerende partij wijst erop dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoeker voldoende inzicht verschaft om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Na citering van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), duidt verwerende partij erop dat de gemachtigde van de minister geheel terecht heeft beslist dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbracht en dienvolgens om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De gemachtigde van de minister handelde daarbij geheel binnen de hem terzake toebedeelde bevoegdheid en conform de relevante rechtsregels, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. In zoverre verzoeker meent te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt verwerende partij, bij citering van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, op dat verzoeker zijn asielaanvraag evenwel niet baseert op concrete elementen die aanleiding kunnen geven tot subsidiaire bescherming en bijgevolg terecht een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij is van mening dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van die aard zijn om afbreuk te kunnen doen aan de bestreden beslissing, daar verzoeker op geen enkele manier aantoont dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij merkt tenslotte nog op dat de bestreden beslissing geenszins een stijlfomule bevat.

3.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepalingen geschonden acht. Betreffende het door verzoeker ingeroepen artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er ten overvloede op dat voornoemd wetsartikel niet bestaat, waardoor de opwerping ervan tevens juridische grondslag mist. Het enig middel is, in zoverre verzoeker de schending van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM opwerpt, onontvankelijk.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

" De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.6. Verzoeker uit kritiek op het feit dat zijn asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen omdat deze geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (hierna: Conventie van Genève). Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, dat een algemene stijlfomule werd opgenomen in de bestreden beslissing en dat er niet voldoende rekening is gehouden met, noch voldoende inhoudelijke toetsing is gebeurd naar, zijn gegronde vrees voor vervolging en voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt in het verzoekschrift bij dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoeker haalt hierbij rechtspraak van het Hof van Justitie van januari 2009 aan, waarbij hij in hoofdzaak aanvoert dat hij in aanmerking komt om de subsidiaire beschermingsstatus te genieten. Verder uit verzoeker kritiek op het feit dat verwerende partij nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in Afghanistan geen nieuwe omstandigheden uitmaken. Verzoeker stelt dat hij zijn afkomst genoegzaam heeft aangetoond en dat hij geen drugs heeft verkocht of gebruikt. Hierbij verwijst verzoeker ook naar een document van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR) waarin een aantal criteria worden opgesomd waarbij, bij aanwezigheid van één of meerdere van deze criteria, subsidiaire bescherming moet worden verleend aan personen afkomstig van dat gebied. Verzoeker is tenslotte van mening dat dit een beoordelingsbevoegdheid is die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te hanteren, zodat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden is. Verzoeker stelt dat een *"(onwettige) beslissing van niet in overwegingname voorligt, die in feite een beslissing nopens de gegrondheid van de asielaanvrager is, maar waartegen, door de kwalificatie als een beslissing nopens de ontvankelijkheid, geen onderzoeksmogelijkheid openstaat bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"*. Verzoeker voert aan dat hem een mogelijkheid tot onderzoek werd ontnomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing. Niettegenstaande verzoeker in zijn betoog verschillende malen herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, blijft hij in gebreke aan te duiden met welke 'nieuwe gegevens' in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geen rekening zou zijn gehouden. Het verzoekschrift geeft op geen enkele wijze enige concrete aanduiding welke aangebrachte gegevens om welke reden als "nieuw gegeven" moet beschouwd worden. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan om voornoemd determinerend motief, dat steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen.

Verder blijkt niet uit het administratief dossier en/of uit het verzoekschrift dat verzoeker in zijn aanvraag elementen heeft aangebracht die wijzen op gegevens betreffende de actuele situatie in zijn land van herkomst, zodat verwerende partij er niet toe gehouden is de actuele situatie in zijn land van herkomst verder te onderzoeken, temeer daar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals bevestigd door de Raad bij arrest nr. 18 987 van 21 november 2008, niet in de mogelijkheid werd gesteld de situatie van verzoeker in Afghanistan of Pakistan of elders objectief te beoordelen en ook zijn nood aan subsidiaire bescherming niet kon worden onderzocht, daar verzoeker op geen enkel moment duidelijk heeft gemaakt waar en wanneer hij op welke plaatsen woonde. Bovendien bestonden er ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van zijn Afghaanse identiteitskaart. Het argument betreffende het document van de UNHCR, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

Noch in zijn verzoekschrift, noch in zijn repliekmemoë, toont verzoeker aan dat de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van zijn tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Verzoekers blote affirmaties en theoretische beschouwingen omtrent de geschonden bepalingen en zijn opmerkingen over de toestand in zijn land alsook zijn blote beweringen over "*de vrees voor zijn leven*", kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat hij nooit drugs heeft verkocht of gebruikt, dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond, noch toont verzoeker aan dat in de bestreden beslissing een stijlfomule werd opgenomen. De schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.7. Voor het overige dient opgemerkt te worden dat verzoeker in het verzoekschrift hoofdzakelijk argumenten aanvoert waarmee hij poogt aan te tonen dat hij wel de subsidiaire beschermingsstatus dient te verkrijgen.

Er moet worden benadrukt dat de Raad in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

“De rechtspraak van het Hof van Justitie van januari 2009”, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, en waarbij verzoeker het volgende laat gelden: “opdat sprake is van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op bedreiging zou lopen”, kan bijgevolg niet dienstig aangevoerd worden.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoeker met zijn betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag, deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

3.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de minister met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet betwist en dat verzoeker in het verzoekschrift bijgevolg geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal zowel in het kader van zijn asielaanvraag, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg kunnen hebben.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

3.10. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich “in feite” over de grond van de tweede asielaanvraag heeft uitgesproken, kan deze stelling niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing nu deze oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens bijbracht die hij niet eerder had kunnen bijbrengen, zodat de asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden bij gebreke van het bestaan van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hem een mogelijkheid tot onderzoek wordt ontzegd, daar door de bestreden beslissing geen onderzoeksmogelijkheid meer open staat bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt vooreerst herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in geval van meervoudige asielaanvragen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Uit voorgaand onderzoek is gebleken dat de gemachtigde van de minister terecht heeft overwogen dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht. Vervolgens merkt de Raad tevens op dat een afgesloten onderzoek van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad reeds heeft aangetoond dat verzoeker niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde immers op 4 september 2008 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De Raad bevestigde

deze beslissing bij arrest nr. 18 987 van 21 november 2008. Bijgevolg heeft verzoeker reeds vroeger, ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag, de mogelijkheid gehad om tegen een weigering in beroep te gaan.

Ten overvloede merkt de Raad op dat een eventueel tweede onderzoek van dezelfde asielaanvraag kan worden afgewezen, zonder dat hiermee aan de betrokkene het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegd wordt (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", in M.-C. FOLETS, Ph. DEBRUYCKER, S. LUST, D. VANHEULE (eds.), *Migratie- en migrantenrecht deel 12 Recente ontwikkelingen - Europa in het vreemdelingenrecht/Actualia in het vreemdelingenrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, (353) 375, nr. 22).

In zoverre verzoeker hierbij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze geschonden werden door de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de behandeling van een asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Het enig middel mist deels juridische grondslag en is, in die mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET